

İçimdeki Kabristan

– GürhanGürses · 10 Aralık 2016

Dün mezarlığın önünde geçiyordum. Her geçtiğimde de illa ki bir Fatıha okuyorum bütün ölmüşlerin ruhuna. "Rabbim günahlarını affetsin aciz kullarının, mevtaların kabir azabını azaltsın." diye de dua da bulunuyorum.

Mezarlıklar da mekanımızdır.

Sakinleri vardır; yaş yaş, boy boy, cins cins...

Kimi anasını, kimi babasını, kimi evladını, kimi sevdasını defnetmiştir. Ve hepsinin ortak bir yanı vardır o da hüzdür.

Tefekküre daldığım an bir fani seslendi bana mezarlığın içinde.

- Ey dertli kardeş, selam sana.

Şaşırdım acayip derecede, sendeledim bir an. Bu da kimdi böyle, nerden çıktı? Hem benim içimi nereden biliyor yahut nasıl anladı iç halimi?

Yıldırım hızıyla sorgu sual faslını geçtim hemen.

- Efendim. dedim.

- Yanıma gel de dertleşelim. Hem derdim bir yüreğin kaldırabileceği kadar basit bir dert değil. Arzu edersen benim derdimi dinlersin ve arzu edersen ben de senin derdini dinlemek isterim. dedi.

- Halla halla! Meczub mu bu, kalp gözü açık biri mi, keramet sahibi bir evliya mı, Allah'ın sevgili kulu mu? diye konuştum kendi kendime. Sonra:

- Senin derdini anladım da benim derdimin olduğunu nereden biliyorsun? diye ona sordum.

-Kimileri benim gibi sevdiğini kara toprağa defneder ve her gününü gelip o mezarın başında oturarak geçirir, kimileri de senin gibi yüreğine defneder sevdiğini sabah akşam o dert ile mücadele eder. Biz kara toprakla teselli bulur, hasretimizi dindirmeye çabalarız. Sen de içten içe kendini yiyerek özlemine arttırırsın.

İçimi okuyordu adeta, ruhumu ezbere biliyordu.

- Yani şunu mu anlamam lazım senin dediklerinden: Sahiden ölen bir insanın kabri vardır ve o, kabre defnedilmiştir etiyile kemiğiyle. Mezar taşı vardır; geleni gideni... Dua edeni, ağlayanı... Ama diri olduğu halde kalbe defnedilenlerin de olduğunu söylemek istiyorsun.

Tabi ki konuşurken gayri ihtiyari mezarlığın iç tarafına geçmiş, adamın başında durduğu kabrin yanına gelmişim.

- Bu benim sevdiğimin mezarıdır ey fani! Ellerini mezarın üstündeki toprağın altına koyup bir avuç dolusu toprağı alarak havaya saçtı. "Saçları gece gibiydi." dedi saçtığı toprağı bakarak. "Dalgalandı mı kalp kıyılarıma vururdu heyecanım. Tansiyonum çıkardı, nabzım atardı ve yükselirdim ona. Bu da gözleri!" diyerek ikinci kez avuçladığı toprağı tekrar mezarın üstüne attı. "Dünya güzeli gözleri vardı. Gözlerime isabet ettiğinde her bir bakışı beni yüreğimin tam da ortasında vururdu. Onun o güzelim gözleri beni kendisine mahkum eden bir sihre sahipti. Ya elleri yumuşacık elleri...Tuttuğumda dünyada tutduğum dal olurdu. O narin güzelim elleri baksana o da toprak olmuş. Daha kaç oldu ki? Yüreğim yanıyor ey fani!

Cayır cayır hem de!"

Gözlerinden yaşlar boşandı mezarın üzerine.

Her damlanın değdiği yerde papatyalar filizlendi anında.

O kadar garip bir hali vardı ki adamın.

Ne ondan ayrılabilirdiniz, ne de ona yaklaşabiliyordunuz.

Çok ağladı.

Onunla birlikte benim de gözyaşlarım kirpiklerimi ıslattı.

O, gözyaşlarını dışarı döküyordu ben ise içe döküyordum.

Onun gözyaşlarının değdiği her toprak parçasında bir papatya bitiyordu benim ise içime değen her damlada bir zehir yüreğime nakşoluyordu.

"Seninde yüreğin kabristan olmuş be fani! Gözlerin o kabristanın kapısı... Halin pek de iyi değil yani. Kaç kez denk geldim sana. ben buradaydım sen oradaydın. Ben seni görüyordum ama sen beni göremiyordun." diye seslendi bana bakarak.

Gözlerinden süzülen yaşları görüyordum.

Kılcal damarlarına değin sirayet eden hüznü yaşıyordum.

- Aslında ikimiz bir meçhulün yasını tutuyoruz. Benimkisi ömür billah gelmeyecek olan birisi, seninki ise hiç gelmemiş gibi.Yanılıyor muyum? diye sordu bana.

- Hayır yanılmıyorsun doğru söylüyorsun. dedim.

Bir buz parçası gibi çözülyordum. Adam yakıyordu içimi. Ruhumu teslim alıyordu ve ben buna engel olamıyordum.

"Rabbim sen bana metanet ver, bunu aşmam için güç ver." diye dua ediyordum.

İçimi harfi harfine okuyan biri canımı okudu.

- Buradan geçerken asla dua etmeden geçme ey yolcu! dedi bana. "Ben de sana dua edeceğim.

Yüreğindeki hüznün azalsın. diye." Ayağa kalktım ve "Dua edeceğim." dedim. " Sen de duanı esirgeme benden." dedim.

-Git şimdi. dedi. "Sen hüznün adamısın, attığın her adıma kadar sirayet etmiş bu hüznün. Sana saygım var bu yüzden. Bu dünyada hüznün en çok ikimize yakışıyor, emin ol." dedi.

Yarası sağılmış, hüznü beslenmiş bir adamdı o bence. "Kim o?" diye sormayın. Sadece içimdeki kabri gören ve orada medfun olan güzelim dua eden bir meçhuldü o.

Ben ise sevdiğime yüreğimden daha güzel bir yer bulamadım. Gerçekte hayatımda olmasa da, içimde saklı dursun diye onu oraya defnetmişim. Anlayın onu nasıl sevdiğimi? Onun yokluğunu bile kendime varlık kılıyorum. Onsuzluğu bile kendime zenginlik biliyorum. Ayrılığından bile nemalanıyorum. Yüzüm gözüm zaten ona bulaşmış, içim dışım zaten o olmuş.

Beni görünce yüreğimdeki kabristana Fatiha oku ey yolcu!

Dua et bendeki ona.